

MI MLADI BORCI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJASTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 30 DIN, PODPORNNA VEČ KOT 30 DIN. POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELIŠKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO III.

LJUBLJANA, PETEK, 3. MARCA 1939.

ŠTEV. 25.

Pijevo zadnje pismo o Katoliški akciji

»Osservatore Romano« je zvečer pred smrtjo Pija XI. objavil njegovo zadnje pismo, ki ga je sv. oče poslal vsem nadškofom, škofom in duhovnikom na daljne Filipine. Ker pomeni to pismo nekako oporoko Pija XI., bo tudi za nas koristno, da spoznamo vsaj tiste odstavke, ki pridejo v poštev tudi za naše razmere.

Sv. oče najprej omeni veličastni mednarodni evharistični kongres, ki so na njem filipinski katoličani tako goreče in v tolikem številu sodelovali. Kako veliko in koristno poslanstvo ima teh 12 milijonov katoličanov, ta mali otok in prednja straža sredi milijarde poganov na Daljnem vzhodu, ki mora postati središče in žarišče prave vere.

POTREBA KA

Prvi in najvažnejši nosilec Kristusove blagovesti so dobri in goreči duhovniki, ki morajo biti »sol zemlje in luč sveta« (Mt 5, 13, 14). Toda »dobro vemo, da delo duhovnikov ne zadostuje več, čeprav so še tako goreči in pripravljeni, da bi popravili vse razdejanje moderne družbe. Ne glede na druge važne vzroke je danes očito, da se mnogi ljudje, ki pripadajo vsem stanovom in so že pozabili ali se ločili od Boga in Kristusa, duhovniku umikajo, če ga celo ne sovražijo. Zato je nad vse potrebno, da pri hierarhičnem apostolatu na nek način sodelujejo tudi laiki.«

Tako začenja Pij XI. poglavje o KA, ki obsega vsaj tri četrtine celega pisma. Kaj pravi papež o KA med akademiki in dijaki?

AKADEMIKOM

»KA se mora posebno zavzeti za akademsko mladino, ki je pri vas dosti številna. Zakaj akademiki bodo voditelji družbe na različnih toriščih kulture, gospodarstva, industrije, politike. In vendar prežijo nanje v času študija mno-

ge nevarnosti in zanjke. Morda se bo vam zdelo, da je težko, vplivati in z zdravim naukom prepojit akademsko življenje. Ali prav ta težava vas mora močno vzpodbujati, da z velikodušnim srcem to delo začnete in zaupate v božjo milost, ki more premagati vse težave.

Vzpodbudna izkušnja nam zares pove, da mladi fantje, ki žarijo apostolskega ognja, dasi žive sredi množice brezbožnih ali celo sovražnih tovarišev, morejo s svojo krepostjo in z očitno spoznano vero polagoma postati središče privlačnosti za svoje študijske tovariše in sposobno orodje za osvajanje duš.«

ZAVODOM

Za srednješolsko KA pa velja, kar je Pij XI. naročal že v pismu braziljskim škofom, »da se v soglasju z ravnatelji tudi v katoliških zavodih in zasebnih katoliških šolah samih ustanove krožki KA. Bogati sadovi, ki so jih taki zavodski »notranji krožki« rodili v deželah, kjer že dalje časa obstajajo, morajo biti vzpodbuda, da jih ustanove povsod.«

Papež upa, da bodo vsi, ki take zavode vodijo, upoštevali njegovo željo in jo izpolnili.

DUHOVNE VAJE ZA IZOBRAŽENCE

Končno še poudarja, kako velikega pomena so za akademike in za vse izobražence duhovne vaje in mesečne obnove, za napredek v duhovnem življenju in za utrditev v apostolatu.

Kakor dobri otroci vse store, da izpolnijo očetovo zadnje naročilo, tako bo tudi med slovensko dijaško mladino vedno več takih, posebno po naših zavodih, ki bodo v svojem življenju skušali izpolniti zadnjo željo Pija XI., našega velikega duhovnega očeta, ki je vsem, a zlasti mladini zaklical:

»Nihče nima pravice, da bi v teh časih ostal samo povprečen (katoličan)!«

PAPEŽI IN ANATOMIJA

KRIVIČEN OČITEK KRŠČANSTVU

Vemo, da naravoslovne znanosti od l. 200. do l. 1200. po Kr. niso skoraj nič napredovale. Mnogi trdijo, da je napredek teh ved oviral krščanstvo. Nepriustranski učenjaki pa povedo, da ta očitek ne drži. Doktor Charles Singer, ki je bil l. 1923. in 1931. predsednik mednarodnega kongresa za zgodovino medicine, dokazuje sledeče:

KAJ JE ZAVRLO NAPREDEK NARAVOSLOVJA

Propad naravoslovnih znanosti se je začel že prej. Vodilna plast rimskega naroda se namreč ni zanimala za znanstveno raziskovanje. Rimljani so svoje najboljše moči uporabili za to, da bi čimbolje organizirali in vladali velikanski imperij.

Ko se je začel »temni« veki, je bilo krščanstvo majhno, neznamno verstvo, ki ni imelo vpliva na tiste ljudske sloje, ki bi mogli gojiti in podpirati znanstveno delo.

BONIFACIJEVA BULA

Ko se je pa po 12. stoletju za druge naravoslovne vede začelo novo življenje, anatomija kar ni mogla naprej še celi dve stoletji. In tega zastoja dolžijo nasprotniki papeža Bonifacija VIII.

Anatomija je panoga obširne zdravniške vede in hoče spoznati sestavo živih teles na ta način, da trupla raztelesa. Bonifacij VIII. je pa l. 1299. izdal papeško bulo, o kateri lažejo nasprotniki, da je pod kaznijo izobčenja iz Cerkve prepovedala človeško truplo raztelesiti.

KAJ JE BONIFACIJ PREPOVEDAL

Za časa križarskih vojsk se je namreč razpasla navada, da so trupla križarjev prekuhali. Kostmi, od katerih so meso tako ločili, so potem prenesli v domovino in jih pokopali doma. Nekaterim ničvrednejšem se pa ni ljubilo prenašati kosti rajnih iz daljne Palestine in so jih spotoma kje pustili, potem so pa doma iz grobov izkopali druga trupla, jih prekuhali in prodajali te kosti kot pristne ostanke rajnih družinam, ki so njih očetje in sinovi padli v križarskih vojskah. Razvila se je gnusna, ali dobičkanosna kupčija s človeškimi kostmi.

Iz spoštovanja, ki smo ga dolžni tudi človeškemu truplu, je Bonifacij to ogabno početje pod kaznijo takojšnjega izobčenja prepovedal.

IZMISLJOTINA PROTESTANTOV

V dobi reformacije so pa protestanti iz sovraštva do Cerkve in papežev spaccili papeški odlok, češ: papež je prepovedal zdravnikom raztelesiti človeška trupla in tako za 200 let čisto zavrl razvoj anatomije.

LAGANJA SE NI KONEC.

Mislili bi, da bodo nasprotniki Cerkve in papežev, ki menijo, da imajo vso znanost v zakupu, vendar že nehali pačiti zgodovino. A še l. 1934. je angleški znanstvenik Marrett ponavljal iste zlobne očitke. Ko so ga pa vprašali, kje je dobil dokaze za Cerkvi sovražno trditve, je povedal, da jih je prepisal iz starejših knjige.

In to papagajsko prepisovanje se potem imenuje znanost!

SKRB PAPEŽEV ZA NAPREDEK ANATOMIJE

V resnici pa papeži ne le, da niso ovirali atomskega študija na mrtvem človeškem telesu, marveč so ga pospeševali. Na srednjeveških univerzah, ki so bile vse od papežev ustanovljene, je bilo raztelesanje trupel v znanstvene namene izrečno dovoljeno. Tako imamo poročila iz l. 1315. (komaj 15 let po Bonifacijevem odloku!), da je na papeški univerzi v Bologni profesor Mondino de Luzzi raztelesil mnogo človeških trupel. Enaka poročila imamo z

univerze v Salernu (1213.), v Léridu (1300.) in v Montpellieru (1336.). Hyrtl, slavni dunajski anatom, celo trdi, da je prvo latinsko anatomijo napisal že benediktinec Konstančij Afer († 1087.).

Kje so torej tiste ovire?

Mnogi pač ne vedo, da so poganške vere nekdanje strogo kaznovale vsak dotik, judovska in islam pa še danes prepovedujeta raztelesiti nekatera živalska trupla, še bolj pa človeško. Vse te predsodke in ovire je odstranilo šele krščanstvo.

KDO V RESNICI SE DANES DELA OVIRE.

Pač pa danes nekateri prosvetljeni ljudje, ki sicer tako radi blatijo papeže in Cerkev, resnično zavirajo napredek znanosti. Saj bi radi znanstvenikom prepovedali, delati poskuse na živalih! Ker menda nimajo nobenega pametnejšega dela, ustanavljajo posebne organizacije, ki naj izpeljejo te blodne misli.

Tako je popolnoma utemeljeno, če francoski zdravnik Henri Bon trdi, da se mora moderna medicina za svoj napredek vprav krščanstvu zahvaliti.

Vprašanja

Med mnogimi okrožnicami Pija XI. je nekaj poslanic, v katerih se čuti pravi ogenj.

V teh pismih je mogoče slutiti dih časa, ki je silen in poln prelomov. Cilj in jezik okrožnic gre na celotnost, ki vse prežarja z evangeljskim ognjem. Ne obrača se samo na otroke Cerkve, ampak na človeštvo sploh. Razodeva katolicizem, ki zajema vsega človeka. Spričo njih se moramo vedno znova vprašati, ali pa ta ogenj v resnici tudi gori, ali je zajel že vse krščanstvo, ali ga čutijo v slehernem samostanu, fari, v vsaki katoliški družini?

Ognjen val živega katolicizma gre po svetu, ostalo bo le, kar je zavestno, celotno in živo krščansko, kar je gnilo in polovičarsko, pa bo propalo.

Ali imamo že laično gibanje velikega sloga, ali je konec one razdrobljenosti v poedinih družtvih, ki niso imela smisla za strnjen nastop vseh katoliških sil?

Ali je v našem nastopu in v naši govorici izražena tista brezpogojnost, ki danes edinole še velja?

Ali se je razširil naš pogled na celoto, na skupnost Cerkve?

Ali je prišlo v nas nekaj novega in pomedlo z mehkužnim meščanstvom? Ne mislimo s tem meščana velike kulturne dobe; mislimo le na tisti cagovski tip, ki nikdar in nikjer ne more stati ravno pokonci, ki se za male gospodarske prednosti danes suče tako, jutri pa drugače, podoben petelinu na cerkvenem stolpu.

Ali je prešinil katoliške vrste tisti element, ki mu z euo besedo pravimo možatost, značaj?

Velika gibanja, ki se od časa do časa razlivajo čez zemljo, zahtevajo ljudi svojega časa, ljudi velikega srca in polne svetega ognja.

Ako nisi kladivo, si nakovalo, to je jeklen odjek našega časa.
Friederick Muckermann S. J.

O ovirah pri študiju

RAZNI STARODAVNIKI

Ko je bil Mojzes izvoljen za voditelja judovskega naroda, se je izgovarjal, češ, da ga ovira jezik: »Prosim, Gospod, že od nekdaj nisem zgovoren; odkar si pa ti začel govoriti s svojim hlapcem, sem še bolj počasnega in težkega jezika« (2. Moz. 4, 10). Gospod pa mu je dejal: »Pojdi torej, jaz bom s teboj in te bom učil, kaj boš govoril« (2. Moz. 4, 12).

Demostenes, ki ga imenujemo kneza med govorniki, je bil kot mladenič šibak in slaboten. Bil je tako suh, da so ga tovariši imenovali Batalos po nekem izmozganem sodobniku tega imena. Zaradi napak v izgovarjavi in podajanju je pri prvem nastopu naredil tako slab vtis na poslušalce, da so se mu rogali in ga z medklici čisto zbegali. A Demostenes ni obupal, začel se je znova pridno vaditi in imel je edini cilj pred očmi, da premaga naravno napako v govoru. Deval si je v usta kamenčke in tako brez prenehanja ponavljal daljše stavke. Ali pa je hodil k morskemu obrežju in tam imel glasne govore, da bi se utrdil proti hrupnemu razgrajanju ljudske množice.

Cicero nam sporoča, da je bil prisiljen poklicno delo prekiniti, ker ga ni več zmogel. Moral je preživeti dve leti v Grčiji, da si je spet popravil razrahljano zdravje. Bil je tako shujšan in suh in zaradi bolečin v želodcu je užival le prav pičlo in zelo lahko hrano in še to šele pozno zvečer.

Tudi Vergil je bil šibke in slabotne narave.

MNOGI MODERNI

Milton je narekoval »Izgubljeni raj«, ko je bil že popolnoma slep in ves izmučen zaradi bolezni in nesreče v družini.

Ameriški zgodovinar Viljem W. Prescott je bil že kot študent kratkoviden. V drugi polovici življenja je imel tako slabe oči, da je mogel brati komaj nekaj minut nepretrgoma; pisal je le z izredno težavo. Kljub temu pa je porabil deset let za svojo »Zgodovino Ferdinanda in Izabele«, šest let je posvetil »Osvojitvi Mehike« in končno štiri leta »Osvojitvi Peruja«. Vseh teh trideset trudapolnih let je bil navezan le na službo

(zaslužek) predavatelja in pisatelja.

In ko je Beethoven ustvarjal svoje največje umetnine, je bil že skoro popolnoma gluha.

Andrew Lang poroča, da je Walter Scott spisal »Nevesto iz Lammemoora« in »Ivanhoea« v tako hudih krčih, da je bil neobčutljiv za razbeljeno železo.

Zgodovinarja Gibbona so v mladosti pogostne in različne bolezni večkrat prisilile, da je moral prekiniti šolanje. Slabi živci so mu prizadevali najrazličnejše muke

in do šestdesetega leta je bil skoro neprestano bolan.

Kakor Gibbon je bil tudi nemški zgodovinar J. Janssen vedno slabega zdravja. — Poleg tega, da je imel bolne oči, se mu je pogosto vtila kri in pred njegovo zadnjo boleznijo so osemkrat pričakovali, da bo umrl. A vse telesno trpljenje ni moglo omejiti njegovega književnega delovanja.

Koliko je še drugih, ki so se v zgodovini proslavili kot zakonodavci, pesniki, zgodovinarji, govorniki, vojskovodje itd., čeprav so imeli različne organske napake! Nekaterim se je govorjenje zatikalo, drugi so bili popolnoma ali na pol slepi, tretjim zopet sluh ali vid ni bil v redu.

Kdor krščanstvo sovraži, sovraži strastno tudi papeža. Kdor pa sovraži Rim, ta prej ali slej izda krščansko vero.

Sv. Tomaž Mor Henrik VIII.

SPOZNAVAJ SAMEGA SEBE!

Prijatelji in poznavalci današnjega slovenskega študenta tožijo nad njegovo površnostjo in plitvostjo. Dijak se ne poglobi v svoj poklicni študij. Zasebni študij peša, izpodrinil ga je marsikje šport. Redki so, ki se resno bavijo z učenjem ali kakim drugim razumskim delom. Še redkejši pa so, ki se zanimajo za svoj duhovni napredek. In kako bodo napredovali, ko tako malo poznajo svoj značaj.

»Spoznavaj samega sebe« je bilo napisano na delfskem preročišču. Kakor bi hotel Apolo reči s tem: »Če dobro poznaš samega sebe, veš že skoraj polovico svoje prihodnosti.«

Če pa se hočeš spoznati, moraš samega sebe opazovati, študirati, prisluškovati svojemu notranjemu življenju. Malo jih je, ki to delajo.

Preiskovali in učili so se vseh drugih reči: zgodovino faraonov, zemljepis Japonske. Prepirajo se, ali prebivajo na Marsu ljudje ali ne. Radi bi zakričali, kot kriči francoska revija: »Je sais tout — Vse vem!« Vse poznajo — samo sami sebe ne poznajo. Kakšen narobe svet! Vedo ti povedati, kje je bilo najbolj ranljivo mesto Hanihalove armade, a ne vedo, skozi katera vratica prihaja strupena sapa v njihovo srce.

Njih oči iščejo Veliki in Mali voz, Sirij, Jupiter in druge zvez-

de. V svojo notranjost se ne poglobe nikoli. Zvezde na nebu so jim bližje, kot so sami sebi.

Stavim, da vedo, kako so sestavljene plasti v terciaru in kvartaru. Katere sestavine tvorijo njihovo duhovno življenje, to jim je španska vas.

Zanimajo se za prazgodovino živali, za izkoptine. Zase nimajo nobenega razumevanja.

Prazgodovina in zgodovina daljnih narodov jim je dosti poznana. Njih lastna zgodovina jim je s sedmimi pečati zapečaten skrivnostna knjiga.

Videti bi jih moral, kako ti razvozlajo latinske, grške, francoske, nemške zložene stavke, enačbe z mnogimi neznankami. Sami sebi pa so nedoločljiva neznanka. Poznajo vesoljstvo, sebe samega pa ne.

In vendar je to največja plitvost, najhujša površnost, če samega sebe ne poznaš. Res je to težko delo. Toda plačilo je lepo. Znani pedagog Foerster pravi:

»Človek, ki samega sebe spozna, ima svojo bodočnost skoraj popolnoma v lastnih rokah. Tak se namreč lahko pravočasno predrugači, preden je prepozno. Ker pozna svoje napake in zmote, jih v prihodnje lahko opusti. Narobe se pa zaslepljenec nikdar ničesar ne nauči. Ker ne pozna vzrokov svoje usode, jih išče samo pri drugih namesto pri sebi.«

Tom Playfair

Zdravnik ni nič odgovoril, ampak je potisnil Toma v spalnico, ga vrigel na posteljo, ter ga začel drgniti z vso silo.

»O jejs,« vpije Tom, »kaj mi pa delate! To me vendar boli!«

»Deček, ti si se pa ožgal!«

Zdravnik je gledal rdeči madež pod kolenom, velik kakor pest.

»Morda. Ko sem si sezual nogavice, sem čutil nekaj bolečine. Tam me je zadela strela.«

»Torej tudi tebe je zadela strela?«

»Mislim, da. Vrglo me je po tleh kakor druge. Toda ta opekline ni nič posebnega.«

»Deček, Ti imaš srečo.«

Zdravnik je hitro obvezal rano. V tem je prišla žena s kozarcem.

»Moj mali prijatelj, to bo zdaj tvoj dnevni red: v postelji boš ostal do devetih ter spal. Biti moraš popolnoma miren, na ta način se boš izognil posledicam prevelikega razburjenja. Si razumel?«

»Gospod doktor, jaz ne bom mogel zaspati.«

»To bomo videli! Marija, če v 10 minutah ne bo zaspal, mu daj žlico tega. Z Bogom!«

Zdravnik je s pomočjo Pitcha in brata našel most ter bil v nekaj minutah v zavodu. Jones in Green sta mu dala malo dela. Zdravnik ni bil več potreben. Toda več ur se je trudil z ubogim Harryjem; drgnil je ne-trudno njegove paralizirane ude, da bi jih spet priklical k življenju.

Tom pa je moral izpiti dozo opijevega sirupa, na kar se je pogreznil v globoko spanje pod budnim nadzorstvom ge. Mullanove.

V soboto zjutraj je zdravnik odvedel Toma v bolnico ter dal bolniškemu bratu sledeče navodilo:

»Ta mož potrebuje osem dni popolnega počitka.«

Tom, ki je bil zadaj za obema, je iz navdušenja iztegnil jezik. V svoji veliki sreči je dvignil desno nogo v pravi kot ter se na levi zavrtel za 360 stopinj.

»Glejte ga no!« pravi zdravnik, ki se je nenadoma obrnil. »Le daj, trešči svojo ožgano nogo v kak stol!«

»Jaz sploh ne!« odvrne akrobat osramočeno. »Saj nisem tako neumen.«

Postavil je nogo v normalni položaj.

Prebrisanec se ni mogel obvarovati smeha, saj je vedel, da bosta s Harryjem skupaj.

»Se razume,« je nadaljeval zdravnik »držati se bo moral dite.«

Tom je pobledel.

»Dite, gospod zdravnik?«

»Zjutraj in zvečer prepečenec z maslom ter čaj, opoldne govejo juho.«

»Ampak jaz nisem bolan, jaz hočem iti v šolo!« zakliče Tom.

»Da, čez en teden. In če ne boste mirovali z nogo, boste ostali štiri-najst dni. Zavedajte se, da niste zato tukaj, da bi se igrali. Bog ne daj, da bi se po postelji prekucovali! ali se ravsali in skakali! ali pa se po sobi podili. Če boste morali kam iti, hodite počasi, še boljše, če sploh ostanete v postelji.«

»Tako torej.«

Tom je bil ogorčen. Niti Queepova šegavost ga ni mogla spraviti v ravnotežje. Njegova nejevolja je rasla z vsakim dnem. Ko je pojedel prepečenec, je šel po bolniškega brata.

»Brat, prosim zajtrk!«

»Pravkar sem vam ga prinesel.«

»Kaj, vi to imenujete zajtrk? Ali mar jaz ne plačujem mesečnine?«

Brat se je smejal in Tom je nejevoljen odšel.

Naslednjo soboto je dobil Tom pismo, ki ga je zopet spravilo v ravnotežje.

»Kaj pa je?« vpraša Harry, ki se je popolnoma pozdravil.

»Čitaj raje!« pravi Tom, mi vrže pismo ter skače po sobi na eni nogi. Pismo je bilo sledeče vsebine:

Saint-Louis, 6. nov. 19.....

Moj ljubi otrok!

P. rektor me je podrobno obvestil o tvoji nesreči in boleznih. Sporočil mi je tudi, da si se poboljšal v vedenju in v šoli. Zadovoljen sem, da si postal priden, vendar si še lahkomišeln. Zlasti sem zadovoljen, da se družiš z dobrimi tovariši. Pater rektor misli, da si že zdrav. Zdravnik pa pravi, da bi ti koristilo nekaj tednov počitnic. Živčni pretres bi utegnil roditi kake posledice. Tvoj stric študira v Cincinnatiju pravo; vsaj on tako trdi. Čez nekaj dni prideva s teto tja. Ti pa takoj odpotuj v Cincinnati; jaz bom telefoniral tvojemu stricu, da te bo počakal na postaji. Prilagam 25 dolarjev. Bodi pameten do svidenja in Bog naj te blagoslovi.

Tvoj oče Jurij Playfair.

TAJJO, DA PREGANJAJO.

Hitler je dejal: »V Nemčiji še ni bil nihče preganjan zaradi svojega verskega prepričanja.«

Kdo je razpustil »Katoliško akademsko starešinstvo« (okoli 13.000 članov), ki je bilo čisto nepolitično, ki je podpiralo znanstveno delo in žal celo nekoliko utiralo pot nacizmu? Kdo je kriv, da je 40.000 katoliških vzgojiteljev in učiteljev na cesti? Kdo je vrigel verouk iz šole? Kdo na vso moč podpira in pritiska na uradnike, naj odpadejo od Cerkve?

*

Hitler je dejal: »Niti ene cerkve nismo zaprli in tudi nauka nismo napadali.«

Koliko samostanov so že ukradli? Koliko počitniških domov, katoliških šol, zavodov, semenišč. Veliko večnih luči je v njih ugasnilo!

In katoliškega nauka niste napadali? Saj je že l. 1934. škof iz Münstra pribil, da nacizem taji in pobija celotni katoliški nauk. Vsak nacističen tečaj je tečaj proti katoliški veri. Kdo je prepovedal večji del sv. pisma?

*

Hitler je dejal: »V inozemstvu lažejo o kulturnem boju v Nemčiji.«

Pij XI. pa je dejal, da v Nemčiji divja strašno preganjanje, ki je zanj posebno značilna najbolj preudarjena zvižanost.

Pij XI. ni lagal!

ANEKDOTA IZ DELOVNEGA TABORA

»La Croix« prinaša sledeč dogodek:

Voditelj je zbral fante k prvi zgodovinski uri. Pripovedoval jim je, kako je za časa cesarja Avgusta germanski vojvoda Arminius prišel v Rim. Na mah je postal tam tako priljubljen, da so ga po Avgustovi smrti hoteli oklicati za cesarja. Toda zaradi spletakarjenja Vatikanu so mesto njega izvolili Tiberija. Arminius se je vrnil v Nemčijo, kjer se je maščeval s tem, da je uničil Varove legije (l. 9. po Kr).

Ko je voditelj končal, je navzoče pozval, da naj stavijo vprašanja. Nekdo vstane in mirno reče: »Priznam, da se malo razumem na zgodovino, ker študiram medicino. Povejte mi prosim, kako je Vatikan mogel spletkariti pri izvolitvi Tiberija v času, ko Kristus še ni bil križan.«

Govornik je moral v zadregi odgovoriti: »Povedal sem vam, kar sem bral v »Schulungbriefe«.

Poslušalci so bušili v smeh, govornik pa se ni več prikazal.

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijonska tiskarna, Groblje - Domžale (A. Trontelj).